Фогельвейд, співець кохання,
Як життя своє скінчив,
Під собором монастирським
В славнім Вюрцбургу спочив.

І, скарби ченцям віддавши,
Залишив їм заповіт:
На гробу його щоденно
Споряджать птахам обід.

Він казав: "Наука в мене
Тільки їхня, не чия,
І за неї заплатити
Після смерті хочу я".

Так помер співець кохання,
І хористи молоді
На гробу його все птаство
Годували відтоді.

І щодня, зимою й літом,
І з околу, й здалеки
Поспішали на ті учти
Піднебесні співаки.

На дуби сідали темні,
На кущі, на деревця,
На бруківку, на могили,
На скульптурний вид співця

І в усіх кутках майдану
Відновляли голосну
Фогельвейдову, пісенну
Давню Вартбурзьку війну.

Утішалась на дозвіллі
Галаслива їх сім'я,
І лунало в кожній пісні
Фогельвейдове ім'я.

Та якось абат тілистий
Пробурчав: "Доволі втрат!
Краще хай із'їсть добавок
Від постів охлялий брат".

Відтоді голодне птаство
З лісу, з башт, із мурів-стін
Марно мчало до собору,
Опівденний вчувши дзвін.

І даремно криком різним
З веж готичних сяк і так
Мінезингери пернаті
Подавали півчим знак.

На гранітах монастирських
Час давно всі букви стер.
І, де спить поет, ми знаєм
Тільки з уст людських тепер.

Та не тихне над собором,
Все лунає без кінця
В шумі крил легенда давня
Й голосне ім'я співця.

Переклад В. Мисика